

آداب و رسوم خاکسپاری در دوره صفویه

۲۷ آبان ۱۴۰۴ ساعت ۱۷:۱۵

سفرنامه دریابل، گزارشی از مراسم تدفین در دوره صفویه ارائه می‌دهد که شامل شیون و زاری بستگان، حمل جسد در تابوت به همراه وسایل شخصی متوفی و تکرار مراسم حمل با فریاد است. این آداب، با توجه به جایگاه اجتماعی فرد، تا حدودی متفاوت بوده است.

پدر دوره صفویه زمانی که فردی از دنیا می‌رفت او را با آداب خاصی دفن می‌کردند. البته آداب دفن مردگان با توجه به جایگاه اجتماعی آنها تا حدودی متفاوت بود؛ اما در مورد اکثر مردم عادی از آداب یکسانی استفاده می‌شد. دریابل در سفرنامه خود به یکی از این آداب اشاره کرده است

«ایرانی‌ها مرده‌هاشان را به شکل زیر دفن می‌کنند. وقتی کسی می‌میرد، در هر وقت روز یا شب باشد تمام مستخدمان خانه و کودکان و بستگانش، در کوچه‌ها پراکنده می‌شوند و فریاد و فغان می‌کنند. پیش از آنکه ما علت این فریادها را بدانیم خیال می‌کردیم که حریق یا انقلاب یا قتلی اتفاق افتاده است. این ناله و فغان به خاطر مرده مدت دو ساعت تمام طول می‌کشد. روز بعد مثل ما مرده را در تابوتی می‌گذارند و از خانه بیرون می‌برند. اگر شخص مرده سرباز و جنگاور بوده باشد، کلاه و لباس و کفش و شمشیر و خلاصه تمام البسه و اسلحه اش را روی تابوتش می‌گذارند. در پیش و پس تابوت چراغ‌های برنجی بزرگی که همه روشن هستند حمل می‌کنند و پس از هر چند قدم کسانی که نعش را می‌برند آنرا سه یا چهار بار بلند می‌کنند در حالیکه جملاتی را بزبان خودشان فریاد می‌کشند. این مراسم در مسافت‌های کوتاه تکرار می‌شود تا اینکه به گور می‌رسند.»

منبع: ژرژ تکتاندرن دریابل، ایتروپرسیکوم (سفرخلیج فارس)، گزارش سفارتی به دربار شاه عباس اول، ترجمه محمود تفضلی، تهران، انتشارات بنیاد فرهنگ ایران، ۱۳۵۱، صص ۵۹-۶۰

آدرس مطلب :

<https://www.cafetarikh.com/news/۵۰۲۴۸/آداب-و-رسوم-خاکسپاری-در-دوره-صفویه>